

DOMONKOS ISTVÁN VERSEI

1. újvidéki elégia

tarka divatlapok ezek a sorok
a „szivárvány” félmeztelen
lányainak hódolója vagyok
hitchcock bűnügyi történeteinek
a gyilkosság-krónikák makacs
számontartója
s láttam egynéhány jobb filmet is
melyben az alakok egymással
fényűzően leszámoltak
sokéves késéssel érkeztek
s akár mint közöttük
a versben érezni egyet jelent a halállal
skorpiók mozognak bennem
a nevük miatt
forognak
bensőmben a bornyomokon
s jobb hogy egyre rosszabbodik a ritmusom
az ütemszámon kívül
többet elmondhatok
bár még mindig nem tudom
lényegében mit is akarok
már én legtöbb barátomat
ostobának tartom
s őszre berukkolok
gizire gondolok majd
ujjaim közül kicsúszik
a toll a bakancs
már én néhány számomra kedves
dologról is végképp lemondtam
görkorcsolyákon járom a várost
erősebb járművekbe kapaszkodom
nem látok soraim közé
s túl sokat bíztam a véletlenre
éjjel egyedül sétálok
szerkesztőim feleségére gondolok
sok gyerekre kikkel furákat játszhattam hajdan
gizi ez a versem
fűrészporról tömött rongybaba
neked adom mindigre

talpam alatt még a sivár recés
betonlapok is
végnélküli hasonlatok
metaforák árnyékában állok
várakozom
jeges hátán a duna
tegnap is leányt tartott
órák hosszat
csupán egyszer az ifjúsági tribünön
láttam hozzá hasonlót
még az entellektüel-vita idején
akkor sem voltam boldog s okos
meg esetleg beográdban
a szakszervezeti otthon előcsarnokában
meg esetleg berlinben
az írógép-osztályon
meg esetleg füst milán
egy-két aggkori versében
én a legfiatalabb
már nem verseket írok
jóllakva ha jókedvem van
ady jut eszembe
originálisan öltözött
tarka divatlapok a sorok
semmit sem érnek
ha nincs beléjük rejtve plasztik-bombaként
duzzadt női kebel
mely érintésre is robbanva reped
vagy csóknak szédítő emléke
a kerek comb maga az olvasottság
párizsból is csak a pezsgőt látta
divatos férfias betegség adatott neki
szégyenlem hogy meg kell halmom
sokak miatt pirulok
gizi miatt is
rá gondolva
ésszerűbbek számomra
ezek a sorok
szőke és egyszerűen tisztán kék a szeme
hasonlóan pirulok mint ő
ha csókolják
ha eszembe jut hogy meghalok
néha meg izzadt-pizkosan
a csillogó cukrászdákba
fehér patikákba
bekukucsállok s meghat a tisztaság
a bent kecsesen tollászkodó
kövérkés lányok
így telnek-múlnak napjaim
néha meg olyat látok
hogy kamera után sóhajtozom
titkot mely nem is titok

szégyenlem hogy verset írok
ó unalmas tél olcsó hamis-kristályaiddal
ám a napsugarak mégis égi szigonyok
s értelmük van ha a húsba
belevájnak
a kutyánknak otthon nincsen neve
már elterjedt rólam a hír
már sírnak a falumban.

KÉT HÁROMDIMENZIÓS GROPLAN

MONICA VITTI

Csupán a tojástörés pillanatát idézem:
az idült mész reccsenését,
a két nyálkás szín vergődését
a zománcon
míg egymásba nem semmisülnek.
S a tapintás, az ujjak, a még meleg héj érzékelése.
Embertelen szépség.
A macskák, áldozatai az óvatosságnak,
nesztelenségnek, éji-látásnak,
nem dorombolnak a tűzhelyek körül,
valaki hangosabban csapta be ajtaját távozóban,
a házak, a város lakatlan,
arcod itt hajdan tojással gondozták,
míg a szépség róla, mint szikra a kőről
levált.
Csönd: ilyentájt, ebéd után ráérünk
tükrökbe nézni: egy idő óta
makacsul csupán a te arcod mutatják,
sietve, kitartóan legyek pontozzák.

AUDREY HEPBURN

I.

„Szabad-e apácának lennem
Kongóval véreemben?” A nyár
túl nyitott s a tél oly távoli.
A márványkockákat
meleg, dús fürtjeimmel etetem,
míg imám önnön véreemben
észrevétlen széjjel szivárog.

II.

Ott, hol a víznek jeleit találok
arcommal lelkem,
testemmel szívemet elásom,
mert ott él a csend csupán,
mert hiába
minden harangkondulás.